

У податковому обліку зарахування електронних грошей в електронний гаманець, і виведення з нього до жодних наслідків не призводить, адже відбувається обмін гривні на електронні еквіваленти. Коли виникає ПДВ – зобов'язань за операцією постачання товару з оплатою електронними грошима, то дата його буде відповідати - даті відвантаження товару, адже зарахування коштів від покупця в цьому випадку не відбувається. За придбаними товарами (роботами, послугами), покупець має право на податковий кредит з ПДВ. При цьому датою віднесення сум податку до податкового кредиту згідно з Податковим кодексом України є дата отримання товарів, послуг.[8].

Електронні гроші, не є грошовими коштами, тому розрахунки електронними грошима заборонені для єдиноподатників.

Можна зробити висновки з вище сказаної інформації, що електронні гроші відіграють важливу роль у сучасній грошових системах і витіснять готівкові гроші у майбутній грошовій системі. Впровадження електронних грошей призведе до створення єдиної загальносвітової валюти з єдиним емісійним центром, що змінить роль центральних емісійних банків та призведе до глобальних змін в законодавчому просторі. І з впевненістю можна сказати, що у майбутньому електронна валюта стане міцнішою і підвищиться популярність віртуальних розрахунків.

Список використаної літератури:

1. Єрмолаєва М. В. Теоретичні та практичні аспекти обліку грошових коштів / М. В. Єрмолаєва / Наукові та прикладні аспекти удосконалення бухгалтерського обліку, економічного контролю та системи оподаткування : [колективна монографія] / за заг. ред. Плаксієнка В. Я. – Полтава, 2018. – С. 58 - 68.
2. Мельниченко О. В. Теоретичні засади електронних грошей / О. В. Мельниченко // [Електронний ресурс] \ Бізнесінформ № 8. – 2013. – Режим доступу : www.business-inform.net
3. Олексюк О.С., Мостіпака О.В. Електронні гроші та віртуальні банки: інформаційний контекст // Інноваційна економіка. – 2013. – № 2. – С. 198-202.
4. Офіційний сайт Національного Банку України [Електронний ресурс] / Національний Банк України. – режим доступу: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=66296&cat_id=66292
5. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій, затверджена наказом Міністерства фінансів України № 291 від 30 лист. 1999 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>. Податковий кодекс України № 2755-VI від 2 груд. 2010 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>

УДК 657.6.001.123(477)

Подолець Анастасія

*студентка гр. ОА 41 спец. 071 «Облік і оподаткування»,
Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
Науковий керівник: Мельник К. П. к.е.н.,
доцент кафедри обліку і аудиту*

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку українських підприємств, та становленні ринкової економіки не аби-якого значення набуло удосконалення функцій управління процесом виробництва, що викликало потребу створення госпрозрахункових органів фінансового контролю та аудиту. Аудит в Україні відносяться до наук, які знаходяться на стадії формування, його теорія ще не сформована в повній мірі і не підходить до вітчизняної практики бізнесу. Наявність проблемних питань організації аудиторської діяльності в Україні викликає необхідність пошуку шляхів їх вирішення за допомогою вдосконалення наявної аудиторської діяльності в Україні.

Першочергового роз'яснення потребує удосконалення та подальша розробка національних нормативів аудиту; впровадження оптимальної методики визначення вартості аудиторських послуг; регулювання питання аудиторської етики, підготовки і підвищення кваліфікації аудиторів; поліпшення методики й організації аудиторських перевірок та їх якості та інші. Вирішення зазначених проблем сприятиме укріпленню позицій та авторитету аудиту й аудиторської діяльності в Україні.

Дослідженням розвитку та удосконалення аудиту в Україні займався ряд таких науковців та вчених: А. Кузьмінський, М. Кужельний, О. Петрик, І. Пилипенко, О. Редько, В. Рудницький, М. Білуха, А. Білоусов, В.Гетьман, С. Голов, М. Дем'яненко, Н. Дорош, В.Завгородній, О. Бородкін.

У Законі України «Про аудиторську діяльність» зазначено, що аудит – перевірка даних бухгалтерського обліку і показників фінансової звітності суб'єкта господарювання з метою висловлення незалежної думки про її достовірність в усіх суттєвих аспектах. Відповідно до цього аудиторська діяльність – це сфера підприємництва, що містить організаційне та методичне забезпечення аудиту, практичне виконання аудиторських перевірок та надання інших аудиторських послуг [1]. Однією з найважливіших проблем аудиторської діяльності є її нормативне регулювання та перспективи його удосконалення.

Керівники вітчизняних підприємств насамперед повинні розуміти, що аудит – це не тільки підтвердження звітності за вимогами Державної комісії цінних паперів та фондового ринку України, а також і контрольно-правове супроводження діяльності, консультування з питань правового та договірної забезпечення і розробка системи внутрішнього аудиту.

Проблеми розвитку аудиту є досить різними, всі вони пов'язані з розвитком економіки України, і потребують нагального вирішення, адже впровадження аудиту в сферу підприємницької діяльності нестиме для держави не аби-які переваги:

- можливість скорочення державних видатків на утримання контролюючих органів;
- конкуренція між аудиторами сприятиме підвищенню якості проведених ними перевірок.

До проблемних питань аудиту, які потребують якнайшвидшого вирішення можна віднести:

- брак достатнього досвіду аудиторської діяльності саме у нашій країні;
- відсутність нормативної бази аудиту, тобто аудиторських стандартів, що забезпечили б єдині критерії якості аудиту;
- відсутність методичних рекомендацій щодо проведення аудиту;
- недостатня кількість кваліфікованих кадрів, а звідси і неосвоєний ринок аудиторських послуг;
- відсутність типових форм документів з аудиту (договорів, висновків тощо);
- комп'ютеризація аудиту;
- наявність «тіньового бізнесу» [2].

Для того, щоб ефективно вирішити вищезазначені проблеми необхідно визначити основні шляхи їх подолання та перспективи розвитку в Україні а саме:

- розробити механізм ціноутворення на аудит та аудиторські послуги шляхом вивчення міжнародного досвіду з цього питання;
- зменшити обсяги «тіньового» бізнесу;
- підвищити престиж аудиторської професії;
- розробити внутрішньо-фірмові методики аудиту, робочої документації;
- удосконалити навчальні плани підготовки обліковців у вищих навчальних закладах, адаптувати їх знання до потреб практики реального життя [3].

Лише комплексна програма подолання кожної з вищезазначених проблем забезпечить ефективно та якісне здійснення аудиту та сприятиме подоланню негативних явищ в економіці України.

Отже, аудиторські послуги в Україні розвиваються досить швидкими темпами, хоча існують певні проблеми. Більш глибоке дослідження цих проблем може стати основою для визначення пріоритетних напрямків вдосконалення аудиторської діяльності з огляду на перспективи розвитку ринкової економіки і відносин власності в Україні, а їх розв'язання сприятиме подальшому впровадженню аудиторської професії в господарську практику і формуванню у громадськості впевненості у високій професійній майстерності аудиторів.

Список використаної літератури

1. Закон України „Про аудиторську діяльність” № 3125-ХІІ від 22.04.1993 (в редакції з - 7.08.2011).
2. О.І. Дулачик, А.М. Кушнір, О.О. Мартиняк «Сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку аудиту в Україні» / Дулачик О. І., Кушнір А. М., Мариняк О.О. // ТНТУ ім. І. Пулюя, м. Тернопіль . – 2017.
3. Л.М. Одінцов, А.О. Титаренко, М.В. Швець «Система фінансового контролю і розвитку аудиторства в Україні» // Одінцов Л.М., Титаренко А.О., Швець М.В. // Вісник Кременчуцького державного політехнічного університету. – 2012.

УДК 657

Хлопук Христина

*студентка гр. ФК 42 спец. 072 «Фінанси, банківська справа та страхування»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Мельник К. П. к.е.н.,
доцент кафедри обліку і аудиту*

ОЦІНКА СУТТЄВОСТІ У ВНУТРІШНЬОМУ АУДИТІ

Планування є однією з обов'язкових стадій внутрішнього аудиту. Щоб контрольний захід був проведений максимально ефективно та поставлена мета була досягнута необхідно належним чином здійснити планування внутрішнього аудиту. Сьогодні, досить таки важливим і не до кінця дослідженим питанням є оцінка суттєвості при плануванні та проведенні внутрішнього аудиту.

Концептуальні засади застосування суттєвості у зовнішньому аудиті висвітлено у міжнародних стандартах аудиту (далі – МСА) [1]. Проте, особливості розрахунку суттєвості при проведенні внутрішнього аудиту не розглядаються у даному документі. У міжнародних стандартах професійної практики внутрішнього аудиту дане питання також не висвітлено. Деякі аспекти оцінки суттєвості у внутрішньому аудиті стали предметом досліджень таких учених, як Каменська Т.О. [2], Назарова К.О. [3], Петрик О.А. [4].

В теорії і практиці аудиту поняття суттєвості є ключовим. Необхідність застосування концепції суттєвості при плануванні та проведенні внутрішнього аудиту обумовлена тим, що внутрішній аудитор не повинен, не може і ніколи не перевіряє всю діяльність суб'єкта господарювання з точністю до одиниці та не гарантує абсолютну відсутність викривлень даних. Основним завданням внутрішнього аудитора є встановлення того, що інформація не містить суттєвих викривлень унаслідок помилок чи шахрайства.

Відповідно до положень МСА «викривлення, включаючи пропуски, вважаються суттєвими, якщо обґрунтовано очікується, що вони, окремо або у сукупності, можуть вплинути на економічні рішення користувачів, які приймаються на основі фінансової звітності» [1]. Звідси, при встановленні рівня суттєвості аудитор повинен, передусім, орієнтуватися на потреби користувачів звітної інформації.

На стадії планування внутрішнього аудиту необхідно визначити припустиму величину суттєвості помилок, неточностей, перекручень. Зовнішній аудитор оцінює суттєвість щодо фінансової звітності, а внутрішній повинен оцінювати суттєвість щодо різноманітних аспектів контролю фінансово-господарської діяльності підприємства. Тому, щодо кожного